

El's errors del MHP Puigdemont

written by Fredi Bentanachs | 18 de novembre de 2023

Ara que ja han passat uns dies del pacte de la vergonya, entre el PSOE i Waterloo, podem dir tranquil·lament que Junts ha cedit, i que el MHP Puigdemont un cop més, no ha aguantat la pressió, i l'ha vençut la por.

M'explico, el 10 octubre de 2017, el president, va tenir una oportunitat d'or per proclamar la declaració d'independència al Parlament, però no va aguantar la pressió i la proclamació va durar uns segons, per dir allò de quedar en suspens un dies per donar temps a Espanya a pactar, lògicament, com era de preveure, Espanya no va pactar i va amenaçar i executar un cop d'estat, el 155. La resposta catalana fou aixecar la DUI votada per majoria absoluta el 27 d'octubre en seu parlamentària, –et diran que si el preàmbul, que si no es va publicar al DOG, que si naps, que si cols–. La DUI es va votar en seu parlamentària, punt i final. A partir d'aquí tot el poble era al carrer per defensar la república a mort, si fos menester. La covardia política dels líders fou enorme, el primer, el gran traïdor, Oriol Junqueras, que quan tots eren a Perpinyà per encetar l'exili, ell va preferir entregar-se als espanyols cosa que sembla que ja tenia pactat amb Soraya Sáez de Santamaria. Després, tots els consellers d'ERC i alguns de Junts que varen tornar per entregar-se covardament a Espanya. Mentrestant, el MHP Puigdemont i part del govern s'exiliaren a Bèlgica i des d'allí feren la roda de premsa de l'esperança, la de plantar cara a l'Estat des de l'exili, la de fundar el Consell de la República que havia de ser el Parlament a l'exili i el govern a l'exili.

Posteriorment, Puigdemont reconeixeria els errors de no haver tirat endavant la proclamació, i jurava plantar cara des de l'exili. Han passat sis anys des d'aquella fita històrica, sis anys de ridícul espanyol per l'UE i pel món, mobilitzacions de país, llaços grocs, marxes, accions dels CDR, acampades, les

columnes de la llibertat, Urquinaona, l'aeroport, la Junquera, milers de represaliats, presos polítics. Res no ens va aturar com a poble, i hi havia un símbol, Puigdemont, ell sense voler-ho del tot, era l'heroi, el representant de la resistència, guanyava a Espanya en tots els terrenys judicials, no el podien extraditar i triomfant com eurodiputat. Per un cop, la por i la pressió canviava de bàndol, guanyar era resistir.

Malauradament però, la pressió de l'establishment sobretot després dels indults va anar enverinant Waterloo, uns líders de cartró que mai varen creure amb el poder del poble, ni amb el 1r d'octubre i que esporuguits en veure que el poble fart de preses de pèl apostava per la independència. La pressió dels botiflers i covards han fet desmuntar el carrer i després el Consell de la República, que els feia nosa. El Consell es comportava com un autèntic contrapoder com un Parlament a l'exili, era una nosa pels plans d'en Jordi Sànchez, Jordi Turull i el mateix MHP Puigdemont, que cercaven com fos, una solució personal de sortida digna a la seva situació política. Primer, la mateixa Generalitat arruïnava els CDR ordenant als mossos detencions inhumanes de patriotes que sortien al carrer per denunciar la repressió al mateix govern a l'exili, després anul·lant el Consell de la República per així tenir les mans lliures per negociar amb el PSOE la sortida digna.

La jugada és clara, canviar "volem la declaració d'independència votada el 1r d'octubre", per "volem l'amnistia i pactar un hipotètic i impossible nou referèndum".

La conjuntura política de les darreres eleccions estatals els dona un punt immillorable amb set diputats. Puigdemont té la clau del govern d'Espanya i, curts de gambals, s'ho creuen i pacten amb el PSOE una sortida digna a tot plegat, en diuen pacte històric amb una lletra impecable, però amb una música que grinyola per tot arreu.

Què has fet President Puigdemont? Primer, pactar una amnistia parcial, car no està clar qui hi haurà i qui no, però una

amnistia no es pot pactar amb un partit, ja que l'han de votar al *Congreso*, aprovar-la, anar al senat, retallar-la i votar-la per majoria o tornar al *Congreso* i aprovar el text definitiu, i per tant no hi haurà amnistia, perquè després de tot això àdhuc es pot dur al Constitucional i que aquest tombi la llei. Segon, pactar un referèndum amb Espanya quan ja t'han dit i repetit que no, és una traïció al 1r d'octubre i al poble. Tercer, ni Rodalies, ni el deute històric, ni res donaran. Quart, un relator internacional que només accepta Junts o del que el PSOE no n'ha dit res i es guarda el dret de rebutjar.

I tot això queda a l'aire, primer hem d'investir al gran cínic, en Pedro Sánchez, que un cop investit es farà enrere de tot, i si Junts li retira el suport, ell ja serà president. Set diputats no tenen cap força per promoure una moció de censura.

Per tant, MHP Puigdemont, l'heu tornat a errar de forma covarda. President, si no hi havia coratge per continuar, hom renuncia oficialment i públicament, i no enganya a tot un poble, i li mates les esperances per dècades. No, MHP Puigdemont, no comprem, com deia l'enyorat Xirinacs, la traïció dels líders.

Epíleg. Hi ha esperança, car som molts els qui hem alçat les veus per dir no, i teixir un nou moviment popular que aixequi la DUI votada l'1-0, que esborri el somriure cínic dels corruptes panxacontents del Parlament. Si han signat un pacte que li han dit d'estat, han mentit. Un pacte d'estat no es fa entre partits, sinó en una taula on per una banda hi ha els representants d'Espanya –això vol dir un representant militar, un de judicial, un pel PSOE, un pel PP i el portaveu de la casa reial– i per l'altre el president de la Generalitat, el govern de la Generalitat, el president del Parlament i un representant dels dos partits majoritaris.

Amb un mentor internacional i en un territori neutral. Tot això ni en broma ho veurem.

President Puigdemont i companys de Junts, no us vàrem votar

per això, sinó per acabar la feina, fora d'això tot és paper mullat.

Donec perficiam.